

Lackfi János
A HAJLEKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel megetetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszanod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
őrrjongve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangsúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
dehogy kelünk ki fröcsögve magunkból,
hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
nem, Uram, a te házában minden olyan
szelíden megy és olajozottan, még a Rózsikát
is csak halkán mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,
de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is kettéállna.
És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a valósággal,

te fogod magad, és össze-vissza csavarogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem, Uram,
hát mindent megadtunk neked, öntettünk
harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
építettünk orgonát, hadd búgjon érzelmesen
a füledbe, erre te meg szabadon
kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még félreértik,
Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk
érte, megérdemeljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom.
Uram, te odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket,
pedig valaki benézhet az utcáról,
és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogyan honnan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen
szerencsétleneknek a vállát simítod,
mintha a koszos porontyaid lennének,
és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjóóság vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk
torkig lenni a te végtelen jóságoddal!
Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőségre, de nem,
füttyölsz az egész renomédra,
amit olyan kinkeservesen építgettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadólsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk

pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elől,
ő meg a mi szemetünkből él, megpróbál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jó módunkban.

Uram, nem törődsz a kossal, a fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtetted valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellennénk
bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
egyebek nélkül, fene az ízlésedet,
szerintem a hajléktalanok is jól
ellennének ezek nélkül, de hát te tudod,
te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
vagyunk ugyan hozzád, de azért mindennek
van határa, odadőlész amellé az árva fickó
mellé, és mindenfélét duruzsolsz
a fülébe, szédítéd, hitegetéd, mennyei
királysággal kábítod, ezerszer újrapergetéd
vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
házat, hazát, asszonyt, állást, megbecsülést,
mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
közben igazából csak szétpergő homok
marad kezünkben, és úgy vágyjuk közeledet,
Uram, te pedig megcsalsz minket,
ott heverészel úri kedvedben
a hidegben azzal az emberrel ott a padon,
és bennünk nincs elég bátorság,
hogy odaheveredjünk mellé,
hogy odaheveredjünk melléd.